

2) Γρουσουζιά 5 Κύπρ. Μακεδ. (Γαλατ. Κολινδρ.) "Εφκειασίς πάλι τοῦ 'ουρσουζλίξ' Κολινδρ. Τί καρτιρῆς 'π' τοῦ πονδουνάρ', ὅλον 'ουρσουζλίξια (πονδουνάρ' = ὁ πολὺ κοντὸς ἄνθρωπος) Γαλατ. 3) Λαιμαργία Σάμ. (Μαραθόκ.) 4) Βωμολογία Μακεδ. ('Εράτυρ.)

γρουσουζλίκω ἐπιθ. θηλ. 'ουρσουζλίκου Μακεδ. (Κοζ.)
'Εκ τοῦ οὐσ. γρουσουζλίκι.
Κουτσομπόλα, δολία.

γρουσουζογυναῖκα ἡ, ἀμάρτ. γουρσουζογυναῖκα Κρήτ. (Ζερβιαν. Κίσ.) χρουσουζογυναῖκα Ρόδ.
'Εκ τοῦ ἐπιθ. γρουσουζῆς καὶ τοῦ οὐσ. γυναικα.
Γυνή ὀκνηρά. β) Γυνή ρυπαρά καθ' ἐκυστήν καὶ εἰς τὰ τοῦ οἴκου Κρήτ. (Ζερβιαν. Κίσ.)

γρουσουζοδουλεῖα ἡ, Πελοπν. (Γαργαλ.) γουρσουζοδουλεῖα Κρήτ. (Κίσ. κ.ά.) χρουσουζοδουλεῖα Πελοπν. (Γαργαλ.) χουζουδ'λεῖα Στερελλ. (Αἰτωλ.)
'Εκ τοῦ ἐπιθ. γρουσουζῆς καὶ τοῦ οὐσ. δουλεῖα.
1) Πρᾶξις τῆς ὁποίας ἡ ἐκτέλεσις θεωρεῖται ὅτι ἐπιδρᾷ δυσμενῶς εἰς τὴν ἐκβασιν διαφορῶν ὑποθέσεων Κρήτ. (Κίσ.) Πελοπν. (Γαργαλ.): 'Αρχίνησες πάλι μὲ τίς γρουσουζοδουλεῖές σου. 2) Ραδιουργία Στερελλ. (Αἰτωλ.): Τῆρα μὴ σ' φκειάς' κἀνὰ χουζουδ'λεῖα αὐτός. 3) 'Εργασία πρόχειρος ἄτακτος Κρήτ. (Κίσ.): Δὲ θέλω τσι γουρσουζοδουλεῖές τση, καλλιά νὰ κάμω τὴ βονγάδα μοναχὴ μου.

γρουσουζόκαιρος ὁ, ἀμάρτ. γουρσουζόκαιρος Κρήτ. (Κίσ.) χρουσουζόκαιρος Ρόδ. γρουσουζοκαίρης Πελοπν. (Γαργαλ.)
'Εκ τοῦ ἐπιθ. γρουσουζῆς καὶ τοῦ οὐσ. καιρός.
Καιρὸς ἄστατος, ἀτμοσφαιρική κατάσταση δις ἀερέστος προκαλοῦσα ἀνίαν ἐνθ' ἄν.: Μᾶς ἐκλεισε ὁ γρουσουζοκαίρης ἓνα μῆνα'ς τὸ χωριὸ Πελοπν. (Γαργαλ.) Μὲ τοῦτονε τὸ γουρσουζόκαιρο θά-ν' ἀπομείνουνε οἱ ἐλιές ἀμάζωχτες ὀφέτος Κρήτ. (Κίσ.)

γρουσουζοκλέφτης ὁ, ἀμάρτ. γουρσουζοκλέφτης Δ. Κρήτ.
'Εκ τοῦ ἐπιθ. γρουσουζῆς καὶ τοῦ οὐσ. κλέφτης.
'Ο ζωοκλέπτης, ὁ κλέπτης μεμονωμένου ζώου, διὰ νὰ φάγη αὐτὸ καὶ ὄχι διὰ νὰ τὸ πωλήσῃ. Συνών. κοπερίτης.

γρουσουζόκορμω τό, ἀμάρτ. χρουσουζόκορμω Ρόδ.
'Εκ τοῦ ἐπιθ. γρουσουζῆς καὶ τοῦ οὐσ. κορμί.
'Ανθρωπος ἐλεεινοῦ χαρακτήρος. Συνών. γρουσουζό-πραμα.

γρουσουζόπαιδο τό, Πελοπν. (Κίτ.) χρουσουζόπαιδο Ρόδ.
'Εκ τοῦ ἐπιθ. γρουσουζῆς καὶ τοῦ οὐσ. παιδί.
1) Παιδίον ἀτυχές, δυστυχησμένον Πελοπν. (Κίτ.): Τί θὰ κάμῃ τὸ γρουσουζόπαιδο τώρα ποὺ ἔμεινε ὀρφανό; 2) Παιδίον ἄτακτον ἢ ὀκνηρὸν Ρόδ.

γρουσουζόπραμα τό, ἀμάρτ. χρουσουζόπραμα Ρόδ.
'Εκ τοῦ ἐπιθ. γρουσουζῆς καὶ τοῦ οὐσ. πρᾶμα.
Γρουσουζόκορμω, τὸ ὅπ. βλ.

γρουσουζουλεύω ἐνιχ. 'ουρσουζ'λείου "Ηπ. (Κουκούλ.)
'Εκ τοῦ οὐσ. γρουσουζουλεύα.
Γρουσουζεύω 1, τὸ ὅπ. βλ., ἐνθ' ἄν.: Δὲν εἶν' ἀνάγκ' νὰ τοὺν γιλᾷς τοὺν ἄλλον, τ'ν 'ουρσουζ'λεῖ'ς τότε τὴ δ'λεῖά σου καὶ δὲ σ' βγαίῃ' γιὰ καλὸ Κουκούλ.

γρουσουζουλιᾶ ἡ, γουρσουζ'λιᾶ "Ηπ. (Ζαγόρ.) γρουσουζ'λιᾶ 'Αλόνν. "Ηπ. (Ζαγόρ.) Θεσσ. (Δομοκ. Πολυνέρ.) Μεγαν. Στερελλ. (Σπάρτ.) γρουσουλιᾶ "Ηπ. (Δερβίτσ.) χρουσουζουλιᾶ "Ηπ. (Μαργαρίτ. Πάργ. Τσαμαντ.) Πελοπν. (Καλάβρυτ.) 'ουρσουζ'λιᾶ "Ηπ. (Ζαγόρ. Κουκούλ.) Μακεδ. (Δεσκάτ.) — Δ. Βουτυρ., Εἴκοσι Διηγ. 2 χορζουζιλιᾶ "Ηπ. χ'σουζ'λιᾶ Λέσβ.

'Εκ τοῦ ἐπιθ. γρουσουζῆς καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ουλιᾶ:

1) Γρουσουζιά 1, τὸ ὅπ. βλ., ἐνθ' ἄν.: Διᾶκε ἡ κονκουβάγια κ' ἔκραξε 'ς τὸ κονάκι σου' κακὸ σημάδι εἶναι χρουσουζουλιᾶ "Ηπ. (Μαργαρίτ.) Χρουσουζουλιᾶ τό 'χει νὰ τοῦ περάσῃ μαῦρος γάττος ἀπὸ μπροστὰ τὸ πρῶι ποὺ κινᾷ γιὰ ψάρεμα "Ηπ. (Πάργ.) Τοῦ φίδ', οὐ λαγός, ἡ γάττα καὶ οὐ παππᾶς, ἅμα τ'ς προτονιδῆς τοῦ προυῖ, ἔχ'νι γρουσουζ'λιᾶ Θεσσ. (Πολυνέρ.) "Οταν λαλήῃ ἡ κόττα, εἶναι γρουσουζουλιᾶ 'ς τὸ σπῖτι "Ηπ. (Δερβίτσ.) "Αμα σπᾶς' κατρέφτ'ς, εἶνι γρουσουζ'λιᾶ 'Αλόνν. Δὲν εἶδεις 'ουρσουζ'λιᾶ φέτους, νὰ μᾶς ἀπουρρίζουν τόσα γίδια! "Ηπ. (Κουκούλ.) "Αμα τοὺν βρῶ αὐτὸν μπροστὰ μ', τό 'χου μιγάλ' 'ουρσουζ'λιᾶ αὐτόθ. Δὲν γὰν' νὰ τοῦ κρύψῃς, εἶνι γουρσουζ'λιᾶ "Ηπ. (Ζαγόρ.) 2) Κακοτυχία, ζημία "Ηπ. (Ζαγόρ.) — Δ. Βουτυρ., ἐνθ' ἄν.: Μιγάλ' Παρασκευή, νὰ μὴ κἀν' τέτωια 'ουρσουζ'λιᾶ! Ζαγόρ.

γρουσουζοχροινᾶ ἡ, ἐνιχ. γουρσουζοχροινᾶ Κρήτ. (Κίσ. κ.ά.) γουρσουζοχροινᾶ Κρήτ.

'Εκ τοῦ ἐπιθ. γρουσουζῆς καὶ τοῦ οὐσ. χροινᾶ.
'Ετος ἀφορίας, δυστυχίας ἐνθ' ἄν.: Τότε θὰ εἶναι γουρσουζοχροινᾶ γιὰ τὸ κουράδι καὶ θὰ ἀρχίσουν νὰ ρίχνουν (τὰ αἰγοπρόβατα θὰ ἀρχίσουν νὰ γεννοῦν προώρως, νὰ πᾶσχουν ἀποβολὴν) Κρήτ. 'Ετέθωια γουρσουζοχροινᾶ ὀφέτος! Σταλιά νερὸ δὲν ἔβγαλε, νὰ χαθοῦνε θέλει κ' οἱ γι-ἀθροῦποι καὶ τὰ ὀζά! Κρήτ. (Κίσ.)

γρούτα ἡ, Κύπρ. Πόντ. ('Ινέπ.)
Τὸ Βυζαντ. γρούτα, τὸ ὅπ. ἐκ τοῦ Λατιν. grutum.
1) Χυλὸς ἐκ χονδραλεσμένου σίτου, εἰς τὸν ὅποιον ἀνιμείχθη καὶ ποσότης τις ἀλεύρου Κύπρ.: Παροιμ.
'Αντὰν ἔτρωες τὴν γρούταν, | 'ς ἦεν ἀθ-θυμᾶσαι τοῦτα (ὅταν ἔτρωγες τὴν γρούταν, ἔπρεπε νὰ ἐνθυμῆσαι ταῦτα ἐπὶ τῶν ὑφισταμένων τὰς δυσχερεῖς συνεπειὰς ἀπερισκέπτου πράξεώς των). β) Χυλῶδες παρασκευάσμα ἐξ ἀλεύρου, εἶδος σούπας Πόντ. ('Ινέπ.) Διὰ τὴν σημασ. πβ. Λεξ. Ζωναρ. εἰς τὴν λ. ἀθάρα: «ἄλευρον ἐψημένον. λέγει δὲ τὴν γρούτην, ὡς οἶμαι». 2) Χυλῶδες γλύκισμα ἐξ ἀλεύρου καὶ γλεύκους, εἶδος μουςταλενριᾶς, ἡ ἐξ ἀλεύρου καὶ μέλιτος ἢ σταφίδος Κύπρ.: Σήμερα ἔκαμα γρούτα, ἀλλὰ 'ἐν τὴν ἐξώρτωσα (= δὲν τὴν πέτυχα, ἀπέτυχον κατὰ τὴν παρασκευὴν τῆς). Συνών. γρουτέλα.

γρουτάρης ὁ, Κύπρ.
Τὸ Βυζαντ. γρουτάρης, διὰ τὸ ὅπ. βλ. Μαχαιρ.)ἐκδ. R. Dawkins) 1,86 «ἐγίνην γρουτάρης καὶ ἐγύριζεν εἰς τὰ χωρία».